

for demokratisk at kunne bestemme, hvordan vi synes vores land skal indrettes, altså med overenskomster, med krav til serviceydelser, med, hvordan vi i det hele taget ønsker at tingene skal være.

Vi foreslog jo i sin tid, at man i stedet for at have et oprindelseslandsprincip, skulle have et værtslandsprincip. For man skal passe meget på. I den her debat kan det komme til at lyde, som man ikke vil have udlændinge til at komme hertil og arbejde, ikke vil have folk fra et andet land til at komme og sælge varer eller tjenesteydelser her hos os. Og der er ikke noget, der ligger os mere fjernt, end at have nogle regelsæt og regler, der ligesom gør det vanskeligt for andre mennesker at komme til vores land og også komme og udføre f.eks. tjenesteydelser i vores land. Men det skal bare ikke være på en måde, så det underminerer den måde, vi har indrettet vores land på, hvad angår overenskomster og standarder og regler og love.

Derfor synes vi, det var bedre at indføre et værtslandsprincip, hvor vi sagde, at alle var velkomne; de skal bare virke under de samme love og regler, som gælder i vores land. Og det er jo noget, vi har diskuteret rigtig meget i forhold til østarbejdere, specielt bygningsarbejdere: at de er velkomne her, de skal bare arbejde på danske overenskomster – for at tage en meget aktuell problemstilling. Men det er jo ikke blevet gennemført. Det ville vi gerne have haft var kommet ind i direktivet og derfor også var kommet ind i den her lov, altså at reglerne er sådan, og der er selvfølgelig en grund til, at man ikke kunne vedtage noget i den retning.

Kl. 13:31

Så er der det, jeg var inde på før, og som for alvor gør os bekymrede, og det er, at der er masser af bestemmelser i sådan en lov, der er tolkbare – for sådan er det jo med love – og der kan komme nogen og spørge, om det her nu er en almen økonomisk interesse og er undtaget, eller om det bare er en almindelig økonomisk interesse, som man gerne vil tjene penge på. Det er jo problemstillingen. Så kommer der et selskab og siger: Vi synes, det her er en almen økonomisk interesse, og vi vil gerne tjene penge på det. Og så må man jo gå til Domstolen for at få afgjort, om det er omfattet af tjenesteydelsesdirektivet, eller det ikke er omfattet.

Hvem er det så, der afgør det? Er det Højesteret her ved siden af? Næ, det er det ikke. Det er EF-Domstolen, der afgør, hvad de synes er en almen økonomisk interesse – altså noget, vi kan

ordne i fællesskab her – eller en økonomisk interesse, hvor selskabets interesse i at tjene penge er størst.

Argumentet bruges jo f.eks. af ministeren om noget så følsomt som vandforsyning. Hele Folketinget er enigt om, at vi ikke ønsker at have privatiseret vandforsyningen. Vi ønsker ikke at have det udliciteret, vi ønsker ikke, at nogen skal tjene penge på vandforsyning, vi ønsker, at det skal være som i dag, hvor danske vandværker leverer godt vand billigt til danskerne. Og det skal ikke trues af nogen, der kun tænker økonomisk. Derfor siger ministeren beroligende til de danske vandværker, når de skriver og er bekymrede: Jamen det er jo en almen økonomisk interesse, og den er undtaget.

Vil ministeren garantere, at EF-Domstolen til enhver tid mener, at vandforsyning er en almen økonomisk interesse? Det er jo faktisk sådan, at de fleste lande i EU har det modsatte synspunkt; dér er vandforsyning en handelsvare, og selskaber tjener penge på at sælge vand, og jo mere de kan tjene, jo bedre, uanset den usikkerhed, det så måtte give for dem, der modtager vandet.

Det drejer sig om utallige områder, f.eks. i forbindelse med vandforsyning, men også i forbindelse med uddannelse. Der er ingen tvivl om, at hvis vi får mere brugerbetaling på uddannelsesområdet, end vi har i øjeblikket, vil der lynhurtigt komme en afgørelse fra EU, der siger, at så er det ikke en almen økonomisk interesse, så er det en økonomisk interesse, fordi man har brugerbetaling, og dermed kan selskaber tjene på at sælge uddannelse til danskerne. Vupti, så er man nede ved Domstolen igen.

Det kunne også være på sundhedsområdet eller på velfærdsområdet, f.eks. i forbindelse med hjemmehjælp, hvor der i øjeblikket gennemføres mere og mere brugerbetaling. Hvor lang tid holder vores definition så, der går på, at det er et spørgsmål om almen økonomisk interesse, og hvornår skrider det? Hvornår mener EF-Domstolen at vi har overskredet en grænse, hvor de så mener, at den pågældende velfærdsydelse lige pludselig er noget, som skal ud i fri udlicitering i hele EU?

Det er det, vi synes er det utrolige, for jeg tror, at et flertal her i Folketinget er enige om, at velfærd, sundhed, pleje, vandforsyning, retssikkerhed, altså advokatgeringen osv. – nogle af de ting, der er nævnt – er noget, som vi sådan set ønsker at bestemme her hos os hvordan skal være indrettet. Men jeg vil bare gøre opmærk-